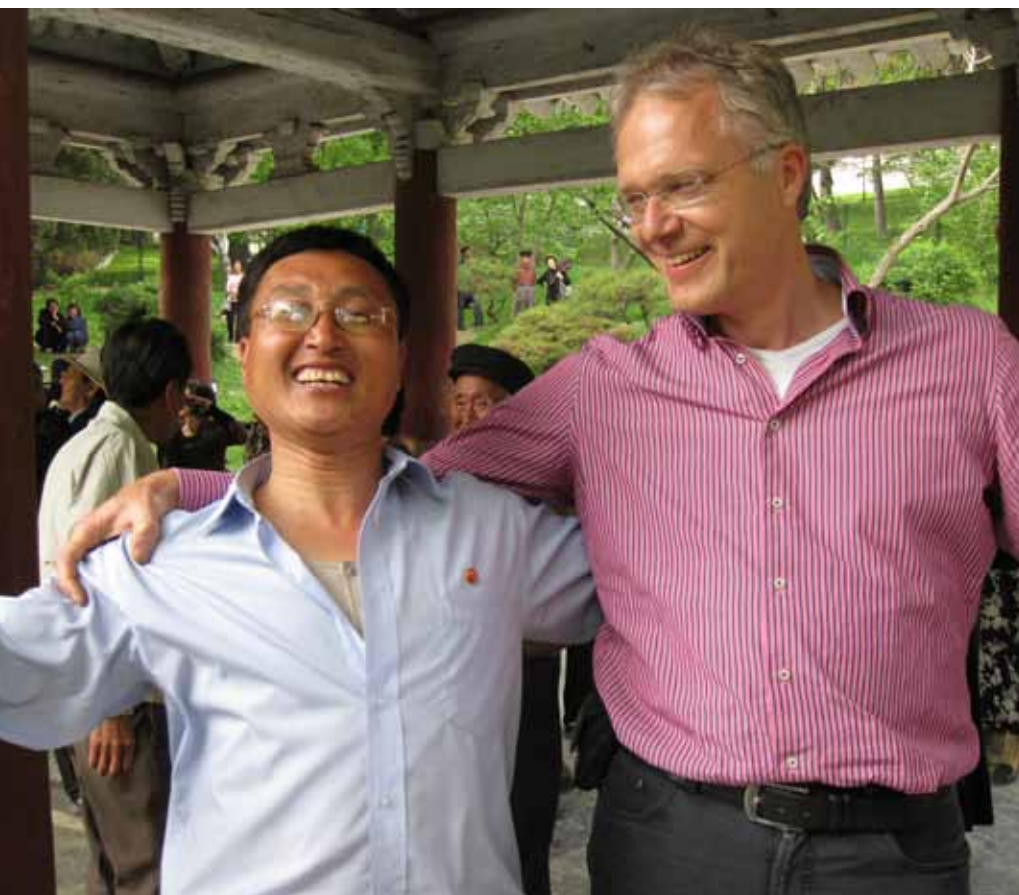

‘Heb begrip voor Koreaanse geschiedenis’

Reflectie

Plantenwetenschapper Maarten Jongmsa werkt al sinds 2004 samen met Noord-Koreaanse onderzoekers. Dat zorgde voor opgetrokken wenkbrauwen. Want mag je samenwerken met een dictatuur? Ja, vindt Jongmsa. Het regime mag niet deugen, de mensen waar hij mee samenwerkt werken hard voor een goede zaak. En bang dat een verbeterde voedselvoorziening de dictatuur versterkt is hij ook niet. ‘Eind jaren negentig stierf tien procent van de bevolking door honger, en het regime zit er nog steeds.’

‘Je moet geen mensen uitsluiten omdat hun regering niet deugt.’

Maarten Jongmsa, senior onderzoeker bij Plant Research International, onderdeel van Wageningen UR:

‘In 2004 werd Wageningen UR benaderd door de Noord-Koreaanse overheid met de vraag of een aantal wetenschappers naar Wageningen mocht komen voor onderzoek naar phytophthora. Noord-Korea boert noodgedwongen vrijwel geheel biologisch, want bestrijdingsmiddelen zijn nauwelijks te krijgen. Phytophthora is daardoor een groot probleem. De echte Wageningse phytophthoradeskundigen hadden het verzoek afgewezen. Om politieke redenen, maar ook omdat ze veel samenwerkten met Nederlandse bedrijven

en bang waren voor spionage. Ik heb toen gezegd dat ze wel bij mij terecht konden. Daar heb ik ook wel over getwijfeld, maar ik vind dat je mensen niet moet uitsluiten omdat hun regering niet deugt. Uiteindelijk zijn het afdelingshoofd van het Noord-Koreaanse instituut voor agrobiologisch onderzoek en één van zijn onderzoekers negen maanden in Wageningen geweest. Het waren goede en gemotiveerde onderzoekers die een oprechte wens hadden om wetenschappelijk te presteren.’

Betere rassen

‘In 2008 kreeg de samenwerking een herstart, nu met financiering van de Nederlandse over-

heid en de EU. Het onderzoek is nu onderdeel van één van de voedselhulpprogramma's aan Noord-Korea. Onderzoek naar betere rassen is de beste voedselhulp die je kunt bieden. Phytophthoraresistentie staat onbedreigd bovenaan de prioriteitenlijst van de veredelaars in Noord-Korea. Dat is in Europa anders; hier telt opbrengst.

Je ziet dat ook ter plaatse terug. Tijdens een bezoek in 2009 zag ik bijvoorbeeld een proefveld met een ras dat er florissant bij lag, terwijl de omliggende velden met andere Nederlands rassen zwaar waren aangetast. Ze vertelden me dat ze jaarlijks 200 duizend zaailingen hebben, waarvan ze er na een jaar maar tweeduizend overhouden. Zo'n rigoureuze focus op resistentie vind je niet bij veredelingsbedrijven in Nederland. Ik zag ook een totaal failliet land. Vrachtwagens rijden er op hout, en de hoofdweg naar het noorden van het land is onverhard.’

Isolatie

‘Bij de start van de samenwerking was er discussie over de vraag of je wel moet samenwerken met Noord-Korea, en of we daarmee het regime niet te veel steunden. Ik denk dat dit niet zo is. Tijdens de hongersnood aan het eind van de jaren negentig zijn waarschijnlijk meer dan een miljoen mensen omgekomen van de honger, en het regime bleef zitten. Het land isoleert zich. Het helpt volgens mij juist om openingen zoeken om te laten zien dat wij menselijk zijn, en niet de bedreiging die de meeste westerlingen volgens de propaganda zijn.

Wat ook helpt is om begrip te tonen voor de geschiedenis van Korea – zonder dat ik daarmee de mensenrechtenschendingen wil goedpraten. Veel mensen zien alleen de situatie van nu, en weten weinig van de geschiedenis van het conflict. Na afloop van de Tweede Wereldoorlog kwamen de communistische verzetsgroepen die dertig jaar hadden gevochten tegen de Japanse bezetters uit de bergen aan de Chinese grens om vervolgens te stuiten op Amerikanen die wilden voorkomen dat Korea communistisch werd. Ik vind dat de Noord-Koreanen destijds het morele gelijk aan hun kant hadden. Dat ze dat niet hebben gekregen heeft geleid tot een verbitterd regime. Ik merk in de contacten met Noord-Koreanen dat ze het waarderen dat je ook die kant van het verhaal kent.’